

BESTSELLER K POPUKÁNÍ

Na hledání lásky je někdy
nejtěžší zachovat si vážnou tvář

Lásko, kde jsi?

NICK SPALDING

Lásko,
kde jsi?

Lásko,
kde jsi?

NICK SPALDING

FORTUNA

Original title: Love ... From Both Sides

Copyright © Nick Spalding, 2012

First published in Great Britain in 2012 by Coronet

An imprint of Hodder & Stoughton

An Hachette UK company

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013

Translation © Tomáš Novotný, 2013

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera

www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor Jana Semelková

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-737-2

Obsah

Poznámka autora	7
Jamieho blog – neděle 9. ledna	9
Lauřin deník – 2. únor, středa	22
Jamieho blog – sobota 26. února	36
Lauřin deník – 20. březen, sobota	48
Jamieho blog – čtvrtek 21. dubna	61
Lauřin deník – 22. duben, pátek	73
Jamieho blog – neděle 1. května	86
Lauřin deník – 1. květen, neděle	100
Jamieho blog – čtvrtek 19. května	113
Lauřin deník – 19. květen, čtvrtek	118
Jamieho blog – úterý 24. května	128
Lauřin deník – 24. květen, úterý	133
Jamieho blog – úterý 24. května, pokračování...	137
Lauřin deník – 24. květen, úterý, pokračování...	144
Jamieho blog – sobota 4. června	149
Lauřin deník – 5. červen, neděle	154
Jamieho blog – pondělí 4. července	163

Lauřin deník – 14. srpen, neděle	173
Jamieho blog – neděle 21. srpna	186
Lauřin deník – 28. srpen, neděle	197
Jamieho blog – úterý 6. září	204
Lauřin deník – 19. září, pondělí	214
Jamieho blog – středa 21. září	222
Lauřin deník – 23. září, pátek	228
Jamieho blog – neděle 30. října	237
Lauřin deník – 11. listopad, pátek	248
Jamieho blog – pondělí 26. prosince	259
Lauřin deník – 26. prosinec, pondělí	265
Jamieho blog – pátek 30. prosince	269
Lauřin deník – 2. leden, pondělí	278
Jamieho & Lauřin líbánkový blog – čtvrtek 12. ledna	281

Poznámka autora

„Měl bys napsat knihu o randění,“ řekla mi moje snoubenka jednoho večera, kdy jsem dopisoval svou předchozí knížku *Život... ve výšinách*.

„Nemůžu,“ odpověděl jsem. „Všechny humorné historky, které znám, jsem použil do téhle knihy.“

„Nejsi, Spaldingu, jediný, kdo při randění zažil pohromy,“ podotkla. „I já zažila pár takových, o kterých bys mohl napsat. A kamarádi určitě taky.“

Ukázalo se, že měla pravdu. Po několika vínem prosáklých debatách s nejrůznějšími zpustlíky jsem zavolal kamarádům a hned jsem měl na další knížku dost látky. Vlastně víc než dost.

Vypadá to, jako by hledání životní lásky bylo komplikacemi, držkopády a potížemi naplněno víc, než jsem si představoval. Vzhledem k příběhům, které jsem během posledních pár měsíců vyslechl, je to přímo zázrak, že nějaké vztahy vůbec vznikají.

Jamie a Laura nejsou skuteční lidé, ale zkoušky a strasti, jimiž během tohoto příběhu procházejí, zcela jistě skutečné jsou.

Tato kniha je věnována všem, kteří si prošli pek-

Nick Spalding

lem randění a přitom se snažili zachovat si úsměv. Je rovněž věnována dívce, která kvůli mně tím vším kompletně prošla.

Miluju tě z celého srdce, skvělé děvče.

Nick

Jamieho blog

neděle 9. ledna

Ach Bože, její dech páchne, jako by se otevřely brány pekelné...

To byla první myšlenka, která mi ve čtvrtek večer proběhla hlavou, když jsem se před místním lokálem řetězce JD Whetherspoon setkal s Isobel. Ta druhá byla, že jakmile v pondělí ráno vkročím do kanceláře, měl bych zabít Jackie.

„Ach, měl byste se poznat s mou přítelkyní Isobel,“ prohlásila ta hnusná prolhaná megera před několika týdny nad kávovarem. „Je to fajn děvče. Myslím, že vy dva byste si opravdu rozuměli.“

A já jí jak idiot uvěřil.

Jackie má pověst chorobně pozitivní a skoro vždy optimistické osoby, mělo mi tedy dojít, že její charakteristika Isobel bude mít k pravdě sakra daleko. Jackie by nejspíš docela dobře vyšla i s Hitlerem, pokud by se příliš nezmiňoval o celé té židovské záležitosti a místo ní se soustředil na milostné trojúhelníky celebrit.

Své vnitřní instinkty jsem se však rozhodl ignorovat. Byl jsem už dva roky sám – a za takových okolností zoufalství vždycky přetrumfne rozum.

Dva roky...

Pořád tomu nemůžu uvěřit. Takhle dlouho sám jsem ještě nikdy nebyl. Jídel pro jednoho, která jsem si koupil v supermarketu Asda, musely být tisíce. Nutno podotknout, že dlouhou dobu po Carle jsem s nikým randit nechtěl. Celý ten zážitek s mou bývalou ďábelskou snoubenkou mě přesvědčil, že v prvních pár měsících, poté co vyprchal její satanský puch, se pohnu kupředu jedine jako pan Svobodný.

I když bez potěšení z dobré ženy po boku se dokáže muž obejít jen určitou dobu.

Říkám-li „dobrá žena“, mám na mysli nějakou s tlukoucím srdcem a bez kožních chorob, a říkám-li „po boku“, myslím tím obkročmo na něm a nahý. Trauma z ošklivého rozchodu s Carlou mě mohlo od randění odradit citově a rozumově, zkuste to ale vysvětlit mému blbému penisu.

Upřímně řečeno, i kdyby mi Jackie řekla, že Isobelina vagína je jako past na medvěda, stejně bych zvažoval, že na to rande půjdu.

Navzdory tomu, že byla orální předzvěstí apokalypsy, rozhodl jsem se dát Isobel šanci – za předpokladu, že se dokážu uplácírovat na závětrné straně.

Její příšerný dech je patrný už z dobrých třiceti centimetrů, takže polibek na tvář na uvítanou je blbost, přivádí mě k branám pekelným. Zadržuju dech a unikám relativně bez úhony.

Isobel není úplně nezajímavá, ačkoli si světle hnědé vlasy stahuje do ohonu tak pevně, že to vypadá,

jako by měla podomácku udělaný facelift. Oči mi vlhnou soucitem. Má docela pěkné kozy, jak jí tak vykukují z podprsenky, která je nejmíň o číslo menší. Černá halenka, kterou má na sobě taky, je moc nabíraná a kaštanová sukně ke kolenům nedělá velkou službu jejímu hranatému zadku, ale buď to bude hodina s ní v hospodě, nebo návrat domů k další osamělé masturbaci a chipsům s příchutí barbecue.

S odevzdaným povzdechem otvírám dveře lokálu a čekám, až vejde.

„Těkuju mockrát. Nejste vy čentlmen?“ řekne Isabel, jejíž zkažený dech je zjevně tak silný, že jí znemožňuje vyslovovat D a Ž.

„Rádo se stalo,“ odpovím s nuceným úsměvem.

Když přede mnou kráčí k baru, nemůžu si pomoci, abych necivěl na její čtverhrannou zadnici. Pomoci si nemůžu, ale mám pocit, že její skříňovitý tvar jistým způsobem symbolizuje mou naprostou a hlubokou neschopnost navázat v poslední době vydařený vztah se ženou.

„Co si dáte k pití?“ ptám se s nadějí, že si objedná půllitr antiseptické ústní vody, když staneme u zjevně upatlaného baru.

„Prosím dvojitou vodku a Red Bull, příteli.“

Můj ty Bože.

O pět minut později jsou Jamie Newman a jeho roztomilé děvče nablízka usazení v jednom z napohled sešlých boxů lemujících zadní stěnu lokálu. Stůl, u něhož sedíme, je skoro nepokecaný, ale podél jedné jeho

strany někdo důkladným písmem vyryl „Pete si honí ptáka“, muselo mu to trvat aspoň hodinu.

Někteří lidé považují čtvrtek za nový pátek, ale tady se dnes večer nikdo z nich nevyskytuje. Je to tu mrtvější než Elvis. S dechovou příšerou jsme jedinými zákazníky, když nepočítám vyschlého staříka v zelené větrovce cucajícího u baru malé pivo a dva otlé mladíky neurčitého věku nalepené na hrací automat, do něhož vhazují svou podporu v nezaměstnanosti s horlivostí, která je skutečným triumfem bezduchého optimismu nad tvrdou realitou.

„Jaks říkala, že děláte do novinařiny,“ prohodí Isobel lokající svůj drink, přičemž po každém loku bezpochyby přemáhá krknutí.

„Hm... Ano. Něco takového.“

Ve skutečnosti jsem poradce pro styk s veřejností a reklamní textař na volné noze, který v současnosti pracuje pro místní noviny na změně jejich podoby, jenže pokoušet se to vysvětlovat Isobel by vyžadovalo velký blok a svatou trpělivost, tak to nechávám být.

„Baví vás to?“

„Ehm... Jo. Myslím, že jo. Píšu opravdu rád a ta práce mi k tomu samozřejmě poskytuje spoustu příležitostí, takže by to mohlo být horší.“

„Vopravdu?“ ušklíbá se Isobel. „Já to zasraný psaní nesnáším.“

Užasle koprním.

„To musíte znát všechny ty staromódní věci, co?“

Ovšemže.

Mockrát jsem se hrbil nad zvlášť obtížnou částí reklamního časopisu a babička mě pleskla přes hlavu pokaždé, když našla nějaká zbytečná příslovce.

„Jackie říkala, že jste kadeřnice,“ měním téma hovoru.

„To je pravda. A mám vlastní firmu, víte?“

Vsadím se, že se jmenuje Natáčení a barvení.

„Jmenuje se *Horní sestřih*.“

A sakra.

„De mi to skvěle. Mraky zákazníků teďkon. Příští měsíc si беру tejdén volna, trochu si dáchnu na Menorce.“

Já se vážně picnu.

„Á... to je hezké,“ konstatuju a zhluboka si přihybám vlažné Stelly Artois.

„Jedete někam na prázny, Jaku?“

„Jamie,“ opravím ji. „Možná. Mám nějaké přátele v Kanadě, říkal jsem si, že bych je letos na konci roku navštívil, pokud bude možnost.“

„O Kanadě jsem vážně nikdy nijak nepřemejšlela,“ povídá Isobel, jednoznačně odmítajíc cokoli, co stojí za to. „Vím, že se tam mluví francouzsky.“ Odmlčí se s hlavou na stranu. „Takže je Kanada blízko Francie?“

Ach jo. Jackie si to vypije, to nebude mít chybu...

A když už mluvíme o chybách, dobrovolně přiznávám, že jsem nejspíš jednu velkou udělal, když jsem tu noc s Isobel souložil.

Předtím to byl ovšem pouze první z *mnoha* hltů vlažného piva, jak jsem se ten večer pokoušel nesklouz-

nout do ochromující deprese. A všichni víme, že příliš alkoholu dokáže situaci vmžiku vystupňovat z poměrně špatné do naprosto děsivé.

Zatímco mi Isobel vykládá, jak jejího bratra právě pustili z vězení – odseděl si šest měsíců za loupež, kterou „*mu ty parchanti policajtský přišili*“ – jsem v půlce penty číslo pět a její zadek už nevypadá tak čtverhraně.

U sedmé penty jí pokládám ruku na stehno a ona mi tře pod stolem přirození. Říkám tře... *Hněte* je mnohem přesnější. Kdyby Isobel někdy chtěla změnit *Horní sestřih* na pekařství, fortel a techniku má do začátku už teď.

Přesto mě to ztopořuje – což jen dokazuje, že když jste dva roky nesouložili, mačkání genitálií jako těsta není nezbytně překážkou k sexuálnímu vzrušení.

„Strč mi ruku pod sukni,“ šeptá mi do ucha.

Opile vyhovuju a sunu Isobel mezi nohy klepeto s veškerou grácií a elegancí, jaké lze očekávat od člověka, který hodně přebíral. Podobám se řezníkovi chystajícímu se nadívat vánočního krocana.

Malíčkem se mi povede zachytit za podvazek, prst se bolestivě prohne, takže palec jí zároveň zabodávám do pochvy. Ale vypadá to, že Isobel to ani v nejmenším nevadí. Vlastně po mně oplzle pošilhává jako sexuální delikvent s vražednými úmysly a naklání se pro polibek. Jednou rukou mi smrtícím stiskem drtí varlata, zatímco druhou mě chytí za předloktí a drží mi paži přesně tam, kde ji chce mít – nad svou pindou.

S velkou hrdostí prohlašuji, že jsem se nepozvracel.

Nejen že mám nos plný náporu strašlivého dechu, který jí vychází z úst – teď utěšeně protkaný vůní několika dvojitých vodek a Red Bullů. Její jazyk mi ještě putuje krkem dolů ve zřejmé snaze olíznout moje ledviny. Citím se jako John Hurt ve *Vetřelci*.

Po třiceti vteřinách, které trvají dvě hodiny, mi Isobel dovolí se nadechnout a já vynakládám veškeré úsilí, abych nezačal dávit. Pokud vím, je to jedna z nejhorších věcí, která se mi kdy přihodila, ale při pohledu dolů zjišťuji, že můj trýzněný penis naprosto nesouhlasí a chce víc.

Isobel znovu tiskne svůj obličej k mému a rozepíná mi poklopec se znaleckým smyslem pro souběžnou činnost, který musí vycházet z dlouholeté praxe. Dlouhými nehty se mi vplíží do kalhot a nachází cíl. Následující pocit mohou plně ocenit jen dojně krávy.

Tahle změna taktiky a chvatů mi však umožňuje vytáhnout ruku z vlhkého pohlavního kotle, který má pod sukni.

Odtrhávám se od dalšího žaludek zvedajícího polibku, abych dorazil zbytek sedmé pinty – jedním vrzem ji vyprázdňuju a přitom se bráním slzám hanby.

„Chci s tebou píchat,“ žvatlá mi Isobel do ucha.

Vážně? To je ale překvapení... Potom, cos mi ho na veřejnosti skoro vyhonila a sukni máš vykasanou tak vysoko, že jsou vidět tanga, co máš na sobě.

„Dobře,“ mumlám k smrti vyděšený, abych jí neejakuloval do ruky – tím bych zmařil prasárny, které

má pro mě bezpochyby nachystané v zásobě v tom paláci smyslnosti, jemuž říká domov.

Po krátké, leč traumatizující jízdě taxíkem jsem překvapený zjištěním, že palác smyslnosti je ve skutečnosti spíš úpravný půldomek s třemi ložnicemi v té části města, kde mají obchodníci s drogami tolik slusnosti, aby své kšefty prováděli uvnitř.

„Byt mý mámy,“ vysvětluje Isobel. „Já tu sem, jen dokad' se nevyřídí rozvod.“

Já tu Jackie vážně zabiju.

Isobelina máma je díkybohu venku. Pokud by byla něco takového jako její dcera, nejspíš bych si koledoval o brzký funus. Sotva za námi zapadnou domovní dveře, Isobel je na kolenou a zase mi rozepíná kalhoty. Vytahuje můj ztýraný penis – který se začíná podobat kyji jeskynního člověka.

Následující zážitek si každý muž, který tohle čte, dokáže přesně vybavit. Jste-li žena, musíte prostě zapojit představivost. Vezměte vysavač, zapněte ho a pinďoura strčte do hadice. A pokud někde poblíž narazíte na jaka snažícího se vydávat obzvlášť velký chomáč chlupů, máte to i se zvukovými efekty.

Ale nestěžuju si. Aspoň ne nahlas. Je to moje první vyhulení za dva roky – od té doby, co se Carla rozhodla, že její šéf skýtá lepší perspektivu, aby měla bohaté děti a vyrovnaný bankovní účet, a promptně mě opustila. Tehdy mě to překvapilo, při zpětném pohledu se však rozhodně daly vysledovat určité signály. Zvlášť pokud jde o skotačení v ložnici. Náš sexuální život se

ze dvou čísel denně v době, kdy jsme se potkali, smrskl na jedinou noční show za měsíc – takovou, která obvykle končila nedostatečným vyvrcholením.

Je třeba podotknout, že Carla nikdy nedokázala vzít si do pusy obě moje varlata. Isobel je docela talentovaná žába. Nakonec své těsnící pysky uvolňuje a vstává, v očích výraz takové zvířecí agresivity, že lituju, že jsem svým blízkým nesdělil, kam dnes večer jdu.

„Jdem nahoru, macku,“ přikazuje. „Tam mě sníš.“

Doufám, že chce, abych ji vylízal – ne že se mě pokouší zatáhnout do kanibalismu. Stoprocentně jistý si však nemůžu být ani jedním.

Isobel mě za opasek táhne po schodech, po příchodu do ložnice se mi penis rozjařeně rozhybe. Na dveřích je taková ta dětská jmenovka. Je na ní napsáno žvýkačkově růžově „Isobel“ a z každé strany jména je postavička v sukýnce s přihloupkým úsměvem v andělské tváři. Dochází mi, že s tou sexuálně dychtivou rozvedenou budu mít pohlavní styk v jejím dětském zákoutí.

Jakmile jsme uvnitř, Isobel si vmžiku stáhne sukni a vystaví svůj hranatý zadek mému pohledu a (jakémusi) požitku. Další je blůza, odhalí se její hezká prsa, o kterých už byla řeč.

Soustřed' se na kozy, Jamie, říkám si. Tak se přes to přenesesh.

Isobel leží na posteli, roztahuje nohy a tanga si stahuje k jedné straně.

„Dej se do práce,“ dožaduje se.

Jenže o celé té katastrofě začíná teď mít pochybnos-

ti dokonce i můj penis a opouští ho dobrý rozmar. Ale když už jsem došel tak daleko, dávám se samozřejmě do práce, jak nejlépe dovedu.

Isobelin nedostatek hygieny se naštěstí vztahuje jen na ústa – jinak by se těch sedm skonzumovaných pint nejspíš vítězoslavně vrátilo zpět právě teď.

Isobel mě chytá za uši a tiskne si k sobě mou hlavu tak silně, že to vypadá jako porod naruby. Zatímco Isobel lížu jako artritický pes, abych co nejlépe ukojil její touhy, bolestně si uvědomuju, že v jisté velmi blízké budoucí chvíli do ní budu muset vstrčit svůj momentálně ochablý penis.

Celá ta scéna je tak děsná, že objektivně vzato by dospělý mužský musel začít rvát – kdežto já přidřepnutý na podlaze vedle Isobeliny postele na ní provádím opilecký orální sex. A v posledním zoufalém pokusu nesmyslně mrskám penisem, aby ztvrdl natolik, aby dokázal vniknout do kadeřnické sexuální fanynky. Isobel mi zaklesla nohy kolem krku a hlavu má zvrácenou dozadu v orgastickém projevu pohlavní rozkoše.

„Teď mi to udělej!“ ječí jako mimořádně aktivní kaprál na cvičáku.

„Dobře!“ křičím otrocky, vstávám a jako posedlý se pořádně vybičovávám. Naštěstí se mi staví tak, abych mohl vstoupit do Isobeliny temné svatyně.

Je to jako hodit třísku do tunelu.

Nevím, kdo je Isobelin brzy už bývalý manžel, ale v genetickém kódu musí mít koňskou DNA.

Navzdory mému nedostatečnému obvodu a špatné

funkci topořivé tkáně to vypadá, že si to Isobel náramně užívá, a z úst začíná vypouštět takové oplzlosti, že jsem si měl přinést krucifix.

„Och, ano... Přirážej do té horký píči, ty vzrušenej parchante!“

Ano, m'dam! Nebijte mě, prosím!

„Seš tak mohutnej!“

Jsem si docela jistý, že ne, miláčku, ale díky za pochvalu.

„Znič mě, ty parchante. Pohřbi mě!“

Kůlem do srdce a trochou svěcené vody? Bez problémů!

„Obličej taky! Chci to mít v puse!“

Což by mohlo vysvětlovat ten příšerný dech.

Všechno, co chci, je přijít... a odejít. Nic by mi neudělalo větší radost než uniknout z této pekelné sexkapády a stáhnout se do nedotknutelného bezpečí mého malého domu. Za jednatřicet let života na této planetě jsem se ještě necítil tak naprosto bezbranný.

Najednou se Isobel přestane vzpínat a házet sebou jako ryba na suchu a zírá mi do očí. „Jsem hotová. Vyndej ho a udelej se nade mnou.“

Kdysi jsem četl, že vesmír je místo diametrálních protikladů – dobro a zlo, světlo a tma, láska a nenávisť a tak dál a tak dál. Existuje-li ve vesmíru místo, které představuje lásku, romantiku a vášeň, pak ložnice téhle ženské tohoto čtvrtetního lednového večera se určitě nachází na zcela opačném konci.

Isobel otevírá hubu tak zešíroka, že to vypadá, že se chystám vystříkat do nášlapného koše na odpadky.

S nevlídným zavrčením ostríkáвам svou známost naslepo, něco se jí dostává do očí. Zbytek kropí prsa a obličej spolu s tím, co zbylo z mé sebeúcty. Vím, že mě ve skutečnosti neznásilnila, ale rozhodně to bylo hodně blízko.

Zasunuju malého Jamieho zpátky do úkrytu a shlížím na Isobel. Veškerá přetvářka opustila mé tělo zároveň se spermiemi.

„Můžu už jít?“ ptám se ztraceně.

Isobelin výraz sexuálního uspokojení střídá znechucení.

„No, to je krása. Já ti udělám dobře a ty chceš prostě jen tak vypadnout?“

Začnu namítat, že jediná osoba, která si v tomhle pokoji dnes večer udělala dobře, je ona, ale nemám sil, abych se bránil, a tak jen rezignovaně kývnu hlavou. Isobel vyskočí. „Tak teda vypadni!“ křičí a zabodává prst směrem ke dveřím.

Prudce sklepává část mé „produkce“, kterou má pořád na ruce. Přeletí to místnost a připlácne se na mizerně provedenou Ježíšovu podobiznu visící nad Isobelinou toaletkou. Kdyby mi někdo řekl, že tenhle večer skončí mým semenem klouzajícím po tváři našeho Pána a Spasitele, nejspíš bych zůstal doma a hrál *Gran Turismo*.

Isobel je možná lačný šílenec se sexuální energií nefunkčního vozu formule 1, zároveň se však ukazuje, že je taky náboženský cvok.

Vydá ze sebe trýznivý výkřik, skočí k obrazu a začne

ho utírat vlastní blůzou. Je to olejomalba, takže tvář velkého J se její horečnou snahou očistit z ní mou mužnou šťávu ošklivě rozmazává. Isobel se rozbrečí.

„Omlouvám se!“ kvílím, jako kdybych schválně uhodil Krista do tváře.

„Už sakra zmiz!“ přikazuje Isobel a mně tentokrát těší dbát jejích pokynů

„Ehm... Tak ahoj!“ nabídnu jí s váhavým pokynutím – a velice spěšně opouštím scénu.

Beru schody po dvou, za pouhé tři vteřiny jsem v přízemí a vidím, jak do domu vchází Isobelina matka. Vzhledem k tomu, že *Dobrý večer, madam, právě jsem opíchal vaši dceru a zasvinil Božího syna* není zrovna nejlepší způsob, jak se představit, volím opakované váhavé pokynutí spolu s úsměvem, který hraničí se šílenstvím.

Rozhodnu se, že nejlepší bude nečekat na odpověď, a utíkám po přístupové cestičce tak rychle, jak to moje nožky dokážou, s nadějí, že si Izzyna matka neprohlédla můj obličej tak dobře, aby mohla dát policii přesný popis.

Je to neuvěřitelné, ale druhý den mi od Isobel přišla textovka:

Bil to fantastickej vecir. Taki sranda. Chces se zas sejít? Muzes me mít zezadu, esli chces.

Zatím kašlu na to, abych odpovídal.